

Mercer Ellington

Being Duke Ellington's son formed his whole life. His career includes composing, arranging, playing the trumpet, leading his own bands, running a recording company - but all the time more or less in connection with his father. From the 50's on he had an influent and important role in the Duke's organization as band manager. – We present Mercer Ellington in this issue, pages 4-9.

När vi närmar oss midsommar

Vårt föregående nummer av Bulletinen har rönt stor uppskattning både inom och utom rikets gränser. Innehållet fick till vissa delar ändras i sista stund pga Alice Babs plötsliga bortgång men ändå fick vi inte utrymme för allt material om henne som stod till redaktionens förfogande. Därför innehåller detta nummer några kompletterande artiklar om föreningens hedersmedlem. Alice blev självklart föremål för en nekrologisk presentation vid den nyligen genomförda Ellingtonkonferensen i Amsterdam. Mer om detta på annan plats i denna Bulletin.

En av våra medlemmar har ställt frågan till styrelsen varför en svensk förening har artiklar på engelska i sin medlemstidning. Vårt svar var att om föreningen skall attrahera utländska medlemmar så finner dessa det endast meningsfullt att betala medlemsavgiften om de får någon form av valuta för pengarna. Den valutan får bestå i ett visst antal artiklar i vår Bulletin författade på engelska. Vi kan knappast räkna med att de utländska medlemmarna skall göra sig besväret att komma till våra medlemsmöten. F.n. har föreningen cirka 25 medlemmar i utlandet. Flera av dessa är på något sätt verksamma internationellt inom Ellingtonforskningen

och vi förstår att de uppskattar vår Bulletin. Kunskapen i engelska språket är som regel mycket god bland svenskar i gemen så vi tror inte någon av våra medlemmar har svårigheter att tillgodogöra sig innehållet i dessa artiklar.

Vårt senaste medlemsmöte som gick i Alice Babs tecken besöktes av drygt 50 medlemmar och underhållningen som erbjöds med Lasse Zackrissons insiktsfulla kåseri om sitt samarbete med Alice som kvällens clou uppskattades. En recension av kvällen kan läsas på annan plats.

Ytterligare två medlemsmöten kommer att arrangeras under hösten och vi räknar med och hoppas på en likartad uppslutning från våra medlemmars sida. Styrelsen vill passa på att välkomna de av våra medlemmar som känner för att kåsera om något Duke Ellington närliggande ämne att inkomma med förslag.

Avslutningsvis vill jag önska alla våra medlemmar en trevlig sommar!

Leif Jönsson,
ordförande i DESS

Ändrad kalender 2014

Styrelsen vill göra våra medlemmar uppmärksamma på att ett datum för höstens medlemsmöten har ändrats. Notera följande tillfällen i era almanackor:

6 oktober – Medlemsmöte i Franska Skolan

1 december – Medlemsmöte i Franska Skolan (Ändrat från 24 november)

Kallelser kommer att skickas ut i vanlig ordning.

Djupdykningar i Ellingtonia

Man kan tro att Oxford Journal är en engelsk publikation men så är inte fallet. Den är amerikansk och grundades redan 1915 för att ägna sig åt musikalisk forskning och publicerar genom sin tidskrift *The Muscial Quarterly* insiktsfulla artiklar om musik. I sitt senaste nummer – Fall-Winter 2013 – ägnar man sig uteslutande åt Duke Ellington. Man kan få tillgång till artiklarna genom att gå in på <http://mq.oxfordjournals.org/content/current> och ladda ner artiklar i olika format.

I nämnda nummer finns följande artiklar att studera:

John Howland – Ellingtonia, Historically Speaking

Andrew Berish – Leisure, Love, and Dreams in Depression America: Duke Ellington and Tin Pan Alley Song

Aaron J. Johnson – A Date with the Duke: Ellington on Radio

Harvey G. Cohen – Duke Ellington on Film in the 1930s

Lisa Barg and Walter van de Leur – “Your Music Has Flung the Story of ‘Hot Harlem’ to the Four Corners of the Earth!” Race and Narrative in Black, Brown and Beige.

David Schiff – Symphonic Ellington? Rehearing New World A-Comin’

Olle Edström – Ellington in Sweden

Travis A. Jackson – Tourist Point of View? Musics of the World and Ellington’s Suites

Efter att ha tagit del av dessa författares gedigna kunnande vet man säkert avsevärt mer om Duke Ellingtons musik.

Bo Haufman

Duke Ellington i Örebro 1963

DESS-medlemmen Jan Olsson besökte Brunnsparken i Örebro den 2 juni 1963 då Duke Ellingtons orkester framträdde där. Tursamt nog hade han kameran med sig och tog denna festliga bild på Ray Nance som håller show inte bara till publikens utan även till

orkesterkollegornas förnöjelse. Paul Gonsalves tycks dock vara djupt koncentrerad i sitt solo och man kan inte låta bli att ställa sig frågan vilken låt det är som framförs. Har våra läsare någon uppfattning?

Jazz Humour

Once Clark Terry was asked in an interview if Duke told him anything in particular that stuck with him?

Clark answered: “He told us many things. His life was an open book, and everybody read it their way. He lived his quote: ‘I’m easy to please, Just give me the best!’”

Mercer Kennedy Ellington

The Duke's son

Duke Ellington's only son Mercer had no easy position in life. To be the son of a cultural giant like Duke Ellington created expectations not only from Duke but also from the jazz world around him. It surely was a struggle for Mercer to meet those expectations.

The father/son relation between the two was not a normal one. Duke was very much concerned about his own ego and felt there was room for one Ellington only. Mercer tried many times to find his own way both as an orchestra leader and in other fields but Duke was always around pulling his strings. He had more or less total control over Mercer. In his book *Duke Ellington in Person – An Intimate Memoir* Mercer offers a very intricate information about his father: "Duke Ellington never particularly wanted the role of a parent, especially not that of parent of a boy! He was always girl-conscious, and if he had to have any offspring he would rather have had a girl than a boy. The average man looks forward to having a male child to continue his name. Not Pop. He wanted a daughter! To have him tolerate my presence, my mother kept my hair in long braids". Some unveiling words indeed that may well have been the basics for forming their future relation.

Childhood

Duke married Edna Thompson on July 2, 1918 and Mercer Kennedy Ellington was born on March 11, 1919. The couple was young and soon afterwards Duke began his career as a musician who would soon leave the family in New York while the husband established himself as an orchestra leader and a new name in the field of entertainment. Round about 1927 they separated after a big quarrel leading to Edna cutting Duke's chin with a razor. After this in-

Is this a significant picture of father and son – Duke holding a grip over Mercer who is trying to release himself?

cident Mercer grew up mostly with his grandparents James and Daisy living in Duke's apartment in Harlem.

Duke brought his son to many performances with his band and Mercer at an early age got to know many of the musicians. So, needless to say, music was an integral part of his early years in life. After finishing high school he studied at Juilliard and took a degree in composition and orchestration at New York University. This happened during WW II and he was of course drafted and spent two years in the US Army playing the trumpet in a band led by Sy Oliver.

Did he play any other instrument? There exists an early picture with Duke at the piano and with Mercer holding an alto saxophone so maybe he started out with playing reed instruments but as we now know he eventually became a trumpet player. Still we believe he never considered himself much of an instrumentalist but rather saw himself in the same role as his father – an orchestra leader and arranger.

Composer

Mercer early tried his capacity as a composer. His first composition called *Pigeons And Peppers* was recorded by Cootie Williams and his Rug Cutters on October 26, 1937. However, the number is credited to Duke and Mercer Ellington both. Mercer made the following comments on his first composition: "While I was only 13 or 14 years old, I'd begun to write things. I'd do them by ear. I had this number together and Pop took it down and recorded it. The music was the result of fooling around at the piano and trying to develop what had become

jazz cliché into something that made sense." In the program for *Jump For Joy* performed in 1941 the melody *Stomp Caprice* is marked as a Mercer composition but New DESOR claims it to be created by Billy Strayhorn.

Another tune associated with Mercer's name is the beautiful *Moon Mist* recorded by Duke on January 21, 1942. We have however been made to understand that there was a long struggle before the melody reached its final stage. Duke had many suggestions for alterations before he could accept the composition so it is probably correct to say that it is as much Duke's composition as Mercer's.

Legal feuds

In 1942 the ASCAP-BMI feud started and lasted for about two years. This feud prevented Duke Ellington's music from being broadcasted by the radio stations and most important of all he could not play his compositions from a location that had air time on any radio station. Duke was forced to find other numbers to play and this gave way to primarily Billy Strayhorn who was not an ASCAP member. The same applied to Mercer who likewise was not a member of ASCAP. Strayhorn began to produce melodies in great numbers most of which have become well known Ellington standards. It goes without saying that during this legal feud Duke Ellington was not sitting with his arms crossed. His composing ability could not be stopped for such a reason. He had to find a way to get around the problem. The answer was Mercer! Surely Mercer tried to deliver compositions but Duke was still the composer and smartly enough

he put Mercer's name on his new creations. By doing so he got around the legal problem and at the same time kept his works within the family. Compositions like *Blue Serge*, *Jumpin' Punkins*, *John Hardy's Wife* credited to Mercer were surely not made by Mercer's hand but rather by Duke's. And in the case of *Things Ain't What They Used To Be* it is a well known fact that it is Johnny Hodges' composition lost to Duke in a poker game but thereafter credited to Mercer.

On his own

In 1946 Mercer began to establish himself as an orchestra leader and he was no doubt assisted by the Duke Ellington organization. On March 18, 1946, he records for the Aladdin label as Mercer Ellington Octet with Jacques Butler, a trumpeter and vocalist. In the band participated a few Ellington sidemen like Lawrence Brown, Al Sears, Harry Carney and Leonard Feather on piano who at this time worked for Duke.

Around this time he also formed a big band with quite a capable group of personnel. Among them we find Kenny Dorham on trumpet and trombonist Ted Kelly. Alva McCain is on tenor and Luther Henderson on piano. The vocalist is a young girl named Carmen Clarke, the wife of drummer Kenny Clarke. She later changed her name to Carmen McRae. All of these except for Dorham and Clarke would later find positions in the Duke Ellington organization. At this time Duke had signed up with a new recording company – Musicraft. He probably also convinced them to sign up Mercer's band and four numbers were recorded whereof Musicraft only released one disc containing two of them. The band also recorded two numbers for Duke Ellington's short-lived label Sunrise. According to Duke Ellington's autobiography *Music Is My Mistress* Mercer's orchestra played at the Savoy

Publicity photo of young Mercer.

Ballroom as a house band and "they swung like crazy".

Between the lines one can almost read that much of what happened to Mercer and his big band ambitions was done under the control of Duke Ellington.

Possibly Mercer was not satisfied with this situation. After all, his band more or less served as a "farmer band" for Duke Ellington's orchestra. Whenever Duke needed a replacement for his own band he often picked a man from Mercer's orchestra.

Fairly early in life Mercer's hair turned grey. Duke's hair was no doubt also a bit grey but he dyed it regularly so it didn't show. He was very concerned about age. He always wanted to remain young. Mercer refused to dye his hair resulting in Duke's reluctance to appear on pictures together with his son. A man having a son with such grey hair must be very old he was obviously thinking.

Mercer wanted to find his own position in life and at times broke away from his father. For a while he served as manager for Cootie Williams' orchestra. He was musical director for the singer Della Reese. He went as far as becoming the representative for a whiskey company but his most successful job seems to have been that of disc jockey at a local radio station.

Recording and joining his father

But the bonds to Duke were strong. In the early 1950s Duke formed a second record company and he wanted Mercer to become part owner and manager of the company. To lure him into accepting the job he named the company Mercer Records. Mercer swallowed the bait and ran the company for a number of years. Some very nice records were made with groups of Ellingtonians mixed with outsiders but Duke's own orchestra never recorded for that label. However, the market was tough for a small company and after a couple of years the company closed down.

As from the mid 1950s Mercer was back in the Duke Ellington organization serving as band manager. Duke had some bad experience with earlier band managers but with Mercer in this position he had full confidence. The money earned would stay in the family and not be spent by too generous employees. As Duke said to him; "I've decided that if any more band managers steal any more money, then I want the manager to be you!"

With his new position Mercer took the chance of again establishing his name as a band leader and in 1958 and

1959 he recorded two LPs for Coral – *Steppin' Into Swing Society* and *Colors In Rhythm*. The band is actually Duke Ellington's orchestra but with Billy Strayhorn and Jimmy Jones at the piano and with another rhythm section including a guitar. They mainly played Ellington numbers but the arrangements, most of them by Mercer and his close friend Luther Henderson and some by Dick Vance and Jimmy Hamilton, were different and the records must be deemed to be very good.

On January 22, 1965, Mercer made an EP for an obscure label named Jobel conducting a group of top Ellington soloists. About a year later he is again assembling very much the same names for a recording that was later released on the Doctor Jazz label.

The economy of Duke Ellington's orchestra was not always the very best. He supported his band through the royalties from his many compositions. In order to reduce costs a bit he persuaded Mercer to take up his trumpet again and become a member of the trumpet section while at the same time serving as band manager. Mercer took up the position as fourth trumpet never taking a solo just contributing to the total sound of the section. There were enough of trumpet soloists anyhow.

Mercer took his position as band manager seriously and he no doubt released Duke from many daily responsibilities. This became more important the older Duke got and when ill-health began to influence him. After Duke's death in 1974 Mercer took over leadership and continued to tour with the band. As a matter of fact the day after Duke's funeral he brought the orchestra to Bermuda to fulfil a commitment Duke had taken on earlier. Cootie Williams and Harry Carney remained whereas Russell Procope left after Duke's death. He never had a good relation with Mercer.

A black and white photograph showing Mercer in profile, facing right, wearing a suit and tie. He is in the foreground, looking towards a blurred background where other people, likely the orchestra members, are visible. The lighting is dramatic, with some bokeh effects in the background.

Mercer leading The Duke Ellington Orchestra.

Recordings after Duke

Only a few months after Duke's demise Mercer recorded with the band the LP named *Continuum*, a significant title for this album and of Mercer's own ambitions. He continued to lead the band up to the early 1990s. Harry Carney passed away and Cootie left for health reasons. A success for Mercer was the production of the Broadway musical *Sophisticated Ladies* where he appeared as conductor and with his daughter Mercedes as choreographer. A recording of the music was made and released by RCA.

During the Mercer leadership recordings were made for various companies. For *Doctor Jazz Hot And Bothered* was recorded on June 22, 1984, and in 1986 *Digital Duke* was recorded. These two productions are of high standard contrary to a CD released under the title *Take The Holiday Train* where the band plays the currant Christmas standards.

There have been many opinions expressed by various people on Mercer's capability for leading a band during the years after Duke's death. Some of these were very condescending and it goes without saying that the standard of the band was far from that of Duke's time. It seems that the person who in practice ran the band was the trumpeter Barrie Lee Hall whom Duke hired in the middle of 1973 and who

remained with Mercer as long as he led the orchestra.

After Mercer's taking over of the Ellington band he toured extensively with the orchestra and they even had a short stay at the Atlantic Restaurant in Stockholm in 1975 which got good reviews in the local papers. In 1977 the band visited Warsaw and a recording was made which was released by the Polish label Poljazz under the title *Remembering Duke's World*. The Poles were again involved when Mercer directed his own orchestra and The Warsaw Philharmonic Orchestra in *Three Black Kings*, *New World A'Comin'* and *The River*.

The last recording by Mercer leading the Duke Ellington orchestra was made in 1988 and was titled *Music Is My Mistress* released by Music Masters on CD. The repertoire consists of Ellington standards plus a tune named *Danske Ojne*, which indicates Mercer's relation with his new country, Denmark.

Mercer's family

Mercer Kennedy Ellington was married three times. First wife was Ruth Silas with whom he had the daughter Mercedes who made a successful career as dancer and choreographer. She is also the founder and president of the Duke Ellington Center for the Arts which cause, according to the website, is to further Duke Ellington's legacy and his

philosophy of human harmony. In this capacity she appeared at the conference in Amsterdam.

His second marriage was with Evelyn Harrison who gave birth to the daughter Gaye, who became an art director with a publishing company, and Edward. This son played the guitar and took part in some of Mercer's recordings. Edward Kennedy Ellington II as he writes his name is today a member of The Ellington Legacy Band. However, the band is not led by him but by Virginia Mayhew.

In the third marriage with Danish Lene Margreth Scheid the son Paul Mercer Ellington was born. Paul continued to lead the Duke Ellington Orchestra after Mercer's death with varying success. He is also the executor of the Lene, Mercer & Duke Ellington Estate.

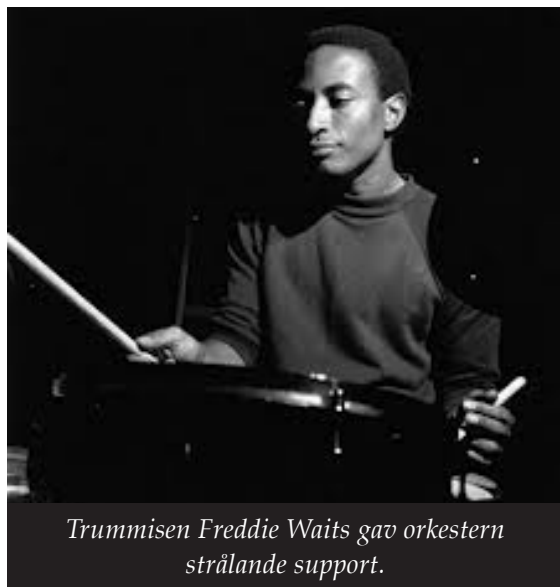
Mercer spent his last years in Denmark with his wife Lene and while there he presented the Danish Radio with Duke's so called stock pile recordings which had remained in his possession. This material was up to then unknown to the public and the Danish Radio broadcasted all of it over a total of 49 programs. A big part of it has also been made public through the CD-series *The Private Collection*.

Mercer passed away on February 8, 1996. He is buried in Copenhagen.

Bo Hauffman

Mercer med Duke Ellingtons orkester på Atlantic

Av Lennart Landström

Trummisen Freddie Waits gav orkestern strålande support.

Som antytts i artikeln om Mercer Ellington spelade orkestern under hans ledning en kort period på Atlantic Restaurang i Stockholm i början av 1975. Framlidne DESS-medlemmen Lennart Landström besökte lokalen vid detta tillfälle och gjorde en inspelning på sin medhävda bandspelare. Tapen har cirkulerat bland hans vänner och man får tillfälle att höra Cootie Williams och andra solister i en föreställning som av applåderna att döma var mycket uppskattad.

Lennart inleder sin tape med en längre introduktion till evenemanget och den citeras här med hans egna ord:

..... 1975. Det är måndag och det är meningen att Margareta och jag i dag skall bege oss till nyöppnade Atlantic Restaurang på Blasieholmen, som i början på 1940-talet slogs igen p.g.a. dåliga fruntimmer och jag tror spritmissbruk. Man har återupplivat denna restaurang i höstas. Man började med att bland gäststartister och gästorkestrar låta The World's Greatest Jazz Orchestra framträda. En grupp bestående av gamla veteraner från swing- och Chicagoskolan. Där fanns musiker från Bob Crosbys orkester och där fanns andra kända namn som Bud Freeman och Bob Wilber på bl.a. sopransax, och där kunde vi också få höra på den gam-

la fina kanske sweetsångerskan Maxine Sullivan, som på sin tid gjorde många berömda inspelningar med John Kirby bland andra. Men som sagt var det i höstas 1974 och sedan har Eartha Kitt varit där och sjungit men nu har stunden kommit till Mercer Ellington som framträder i Europa för första gången med de få resterna av pappa Dukes gamla orkester. Duke dog i våras som bekant. Sonen Mercer har nu försökt att uppehålla intresset för orkestern och kommer alltså att uppträda denna kväll med ett 18-mannaband. Premiären var dock redan i lördags, först med en matiné och senare på kvällen med en kvällsföreställning. Detta upprepades på söndagen, i går alltså, med en matiné klockan tre och en kvällsföreställning klockan 21. I dag måndag det sista framträdandet här i Stockholm. Det kommer att börja nu klockan 21.00. Jag har beställt biljetter här redan för ett par tre veckor sedan, dyra entrébiljetter, 50 kronor. Hårtill kommer sedan en viss, det är inget mattvång men det betyder naturligtvis att det är vissa utgifter som tillkommer under kvällen.

Från Dukes gamla band är egentligen bara några i trombonsektionen som Chuck Connors och ett namn som jag för ögonblicket inte kommer ihåg. Vidare så är Cootie Williams med. Han var dock sjuk i lördags varför han inte framträdde. Mercer Ellington har något problem med sina läppar varför han inte spelar trumpet som är hans huvudinstrument annars. Han sköter dock med den äran, enligt recensionerna, sin roll som konferencier efter pappa Duke. Framträdandet i lördags har rönt stor framgång bland recensenterna i Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet. Det är ellingtonmusik eller rättare sagt ellingtonmelodier men urvalet är annorlunda

The Duke Ellington Orchestra conducted by Mercer Ellington bestod vid spelningarna på Atlantic i mars 1975 av dessa musiker: Cootie Williams, Money Johnson, James Bolden, Barry Lee Hall, tp, Art Baron, Vince Prudente, tb, Chuck Connors, btb, Harold Minerve, fl, as, Bill Easley, cl, ts, Ricky Ford, Maurice Simon, ts, Joe Temperly, bar, Lloyd Meyers, p, Edward Ellington Jr, g, JJ Wiggins, b, Freddie Waits, drs, Anita Moore, voc. Cootie Williams medverkade inte den första dagen, däremot spelade också under en del av engagemanget Rolf Ericson, tp, i varje fall den 3 mars på kvällen.

Orkestern gjorde sedan en Euro-paturné i oktober-december 1977 och framträdde här i landet först i Luleå den 25 november, därefter i Kiruna, Skellefteå, Piteå, Östersund, Sundsvall, Västerås, Gävle, Uppsala, Uddevalla, Halmstad, Norrköping och som avslutning på hela turnén i Jönköping den 11 december. I trumpetsektionen hade då Willie Singleton och Melvin Dismuke ersatt Williams och Johnson, Malcolm Taylor och Booty Wood ersatte Baron och Prudente. Saxofonister var Minerve, Michael Bolivar, David Jones och Lenny Spivak. Mulgrew Miller spelade piano och Rocky White trummor.

Ricky Ford (här med Mercer), en nykomling i bandet som starkt bidrog till svängfesten på Atlantic.

än vad Duke brukade använda sig av när han framträdde i konsertsammanhang. Det skall verkligen bli intressant att höra vad som finns kvar av den gamla ellingtonatmosfären. Mercer är ju inte bara en bra instrumentalist. Han är ingen solist men han är en bra instrumentalist på trumpet, mellofon, piano och andra instrument. Men han är också duktig som arrangör, vilket han har bevisat under årens lopp. Han har också framträtt som kompositör, dels med egna verk och dels tillsammans med sin pappa Duke och enligt recensionerna så framträder han här med en låt som han har komponerat efter faderns död, en låt som är mycket be-bopinfluerad, den har verkligen sprutt. Vi hoppas att denna låt kommer att spelas i kväll också.

I övrigt fick bandet rosor och man tyckte att det var ett friskt och vitalt band som svängde och som sagt om ellingtonatmosfären finns kvar det får jag se själv. Det är väl jag om någon kapabel att bedöma. Intressant skall det bli och jag hoppas att jag får tillfälle att via denna bandspelare här ta upp någon del av musiken. Det är klart att ljudkvaliteten kommer bli härefter men å andra sidan vågar jag inte riskera ifall Sveriges Radio, som inte alltid är på alerten, inte har medverkat med någon inspelning som sedan kommer att sändas i radio. Till Sveriges Radios ära måste dock sägas att man gjorde upptagningar från den här World's Greatest Jazz Orchestra som jag nämnde i början av den här lilla pratstunden.

Men nu över till Atlantic restaurang på Teatergatan 3. Vi väntar på The New Maestro of the Ellington Organization, Mercer Ellington himself. OK, Mercer lets have it.

Atlantic 1975 och ett tristare slut

Rimligen blev Lennart Landström mer än nöjd med sitt besök på Atlantic! Undertecknad och alla andra som var där och dansade och spisade en av kvällarna hade i alla fall en härlig upplevelse. Den finns fortfarande kvar i minnet, även om efter närmare 40 år naturligtvis med blott enstaka konkreta bilder. Mest bestående: den mäktiga känslan av att befinna sig rent fysiskt nästan inne i ett svängande storband.

Det var en inspirerad och lite lagom odisciplinerad orkester som spelade på bara armlängds avstånd från oss på golvet – med den frihet och smittande spontanitet som vi senare via The Private Collection kunnat höra i inspelningar från just danstillställningar med orkestern under Dukes ledning t ex i slutet av 1950-talet.

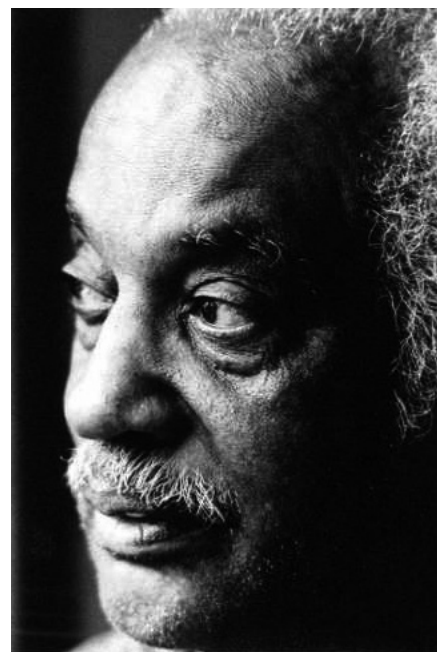
Cootie Williams, den verkliga veteranen, deltog minimalt i sektionsspelet och lanserades sparsamt som solist. Men då desto mer imponerande. Det kraftfulla glödande spel som var hans signum efter återkomsten till Ellington 1963 stoppade all dans och skapade i stället trängsel av spisare framför estraden. Lloyd Meyers var naturligtvis ingen Duke vid pianot, men en briljant ackompanjator och rytmisk pådrivare i Hertigens anda.

Det var dock några relativa ungdomar, och nykomlingar i The Ellington Orchestra som efter programmets fasta inslag drog de andra inklusive Mercer med sig i en lycklig jam-artad stämning; J J Wiggins och Freddie Waits i kompet och inte minst den då okände Ricky Ford när han t ex blåste igång en snabb *Things Ain't What They Used To Be*, och gång på gång igen när alla, orkester och publik, tänkte att nu är klimax nådd. Nej things were not like they used to be, men The Ellington Orchestra levde i allra högsta

grad under sin nye Maestro och med en vital blandning av gammalt och nytt.

Knappa tre år senare, i december 1977, hoppades jag på en liknande minnesvärd afton när jag åter hörde orkestern under Mercers ledning på Uppsala Stadsteater. Merparten av orkestermedlemmarna var kvar, med tillskott dessutom av den förnämlige trombonisten och Ellingtonveteranen Booty Wood. Men ack nej – nu var det en trött och på olyckligt sätt odisciplinerad orkester som bara gjorde Ellingtonälskaren sorgen. Rocky White bakom trummorna kunde inte heller tillnärmelsevis lägga den både trygga och pådrivande kompatta som Freddie Waits gjorde på Atlantic 1975 (och vars motsvarighet enligt min mening orkestern nog aldrig hade efter Sam Woodyards dagar). Vandrade man ut lycklig och fortfarande lite dansande från Atlantic 1975, så var det nu en sorgepromenad: The Ellington days were over.

Claes Englund

Mercer Ellington's Discography up to May 24, 1974.

Mercer Ellington Octet With Jacques Butler

Jacques Butler (tp, vcl), Mercer Ellington (tp), Lawrence Brown (tb), Al Sears (ts), Harry Carney (bs), Leonard Feather (p), Mary Osborne (g), Bill Pemberton (b), Heyward Jackson (d).

New York, March 18, 1946.

LGF1001 She's Got The Blues For Sale	Aladdin 146
LGF1002 The Willies	145
LGF1003 Messy Bessie	146
LGF1004 Ditty A La Dizzy	145

Mercer Ellington And His Orchestra

Kenny Dorham, Bobby Williams, Ray Copeland, Eddie Boozier (tp), Ted Kelly, Dan Minor, Charles Stovall (tb), Curby Alexander, Jackie Fields (as), Fred Williams, Alva Mc Cain (ts), Harry Webster (bs), Luther Henderson (p), Bill Pemberton (b), Heyward Jackson (d), Carmen Clarke (aka Carmen Mc Rae) (vcl)

New York, May 17, 1946.

5501 Moon Mist	Unissued Musicraft
5502 Metronome All Out	Musicraft 379
5503 Paa Me By	379
5504 She Shoulda Flipped When He Flopped	Unissued Musicraft

Mercer Ellington And His Orchestra

Abdul Salaam, Dave Burns, Kenny Dorham, Bennie Roy (tp), Candy Ross, Charlie Johnson (tb), Jackie Fields (as), Morris Lande, Alva McCain (ts), Henry Richards (bs), Luther Henderson (p), Joe Benjamin (b), Heyward Jackson (d), Billy Daniels (vcl), Mercer Ellington (dir)

New York, spring 1947.

EB1005 You Name It	Sunrise 2003
EB1006 I Owe This Dream To You	2003

Al Hibbler with the Ellingtonians

Al Hibbler (vcl), Mercer Ellington (mellophone), Benny Carter (as), Harry Carney (bs), Billy Strayhorn (p), Dave Barbour (g), Wendell Marshall (b), Charlie Smith (d)

Los Angeles, October 21, 1950

M4019 Stormy Weather	Mercer 1956
M4020 Cherry	1956
M4021 Star Dust	1965
M4022 Honeysuckle Rose	1965

The Cabineers

Vcl quartet acc. by the Mercer Ellington Quartet
Billy Taylor (p), Sal Salvador (g), Sam Bell (b), Mercer Ellington (d)

New York, July 2, 1951

152-A Each Time	Prestige 904
153-A My, My, My	902
154-A Lost	904
155-A Baby, Where'd You Go	902

Mercer Ellington

Cat Anderson, Harold Baker, Clark Terry (tp), Quentin Jackson, Britt Woodman, John Sanders (tb), Johnny Hodges, Russell Procope (as), Jimmy Hamilton (ts, cl, arr), Ben Webster (ts), Harry Carney (bs), Billy Strayhorn (p), Skeeter Best (g), Wendell Marshall (b), Joe Marshall (d), Mercer Ellington (dir, arr), Luther Henderson, Andy Gibson, Dick Vance (arr)

New York, July 14, 1958.

105297 Steppin' Into Swing Society	Coral CRL57225
105298 Black Butterfly	- " -
105299 Got My Foot In The Door	- " -

Jimmy Jones (p), Carl Lynch (g), George Duvivier (b), Dave Bailey

(d) replace Billy Strayhorn, Skeeter Best, Wendell Marshall, Joe Marshall

New York, July 17, 1958.

105300 Indelible	Coral CRL57225
105301 Ruint	- " -
105302 Frolic Sam	- " -
105303 Be Patient	- " -

Skeeter Best (g), Wendell Marshall (b) replace Carl Lynch, George Duvivier

New York, July 22, 1958.

105304 If You Were In My Place	Coral CRL57225
105305 The Gal From Joe's	- " -
105306 Afternoon Moon	- " -
105307 Broadway Baby	- " -
105308 Yearning For Love	- " -

Mercer Ellington

Clark Terry, Cat Anderson, Harold Baker (tp), John Sanders, Britt Woodman, Quentin Jackson (tb), Jimmy Hamilton (cl, ts), Russell Procope (as, fl), Johnny Hodges (as), Harold Ashby (ts), Harry Carney (bs), Jimmy Jones (p), Les Spann (g, fl), Wendell Marshall (b), Gus Johnson (d), Mercer Ellington (dir)

New York, March 16-18, 20, 1959.

Coral Rock	Coral CRL57293
Maroon	- " -
Cherry Pink And Apple Blossom White	- " -
Mood Indigo	- " -
Dawn Of The Greenhorn	- " -
Black And Tan Fantasy	- " -
Azure	- " -
Blue Serge	- " -
The Moon Was Yellow	- " -
Golden Cress	- " -
Little White Lies	- " -

Mercer Ellington

Ray Nance (tp, vln, vcl), Lawrence Brown (tb), Paul Gonsalves (ts), Johnny Hodges (as), Harry Carney (bs), George Butcher (p), John Lamb (b), Sam Woodyard (d), Jimmy McPhail (vcl), Mercer Ellington (arr, dir)

New York, January 22, 1965.

Cunga	Jobel 45-1000
In A Valley Of Dreams	- " -
Undertow	Jobel 45-1001
Take A Giant Step	- " -

The Mercer Ellington Septet

Ray Nance (cnt), Johnny Hodges (as), Paul Gonsalves (ts), Harry Carney (bs), Chick Corea (p), Aaron Bell (b), Louie Bellson (d)

New York, January 5, 1966.

In The Alley	Doctor Jazz FW40359
Sassy	- " -
Uph	- " -
Portrait Of Pea	- " -

Mercer Ellington

Harold Ashby (ts), Wild Bill Davis (org), Bill Harris (g), Tiny Grimes (g), Everett Barksdale (b), Bobby Durham (d), Jimmy McPhail (vcl), Mercer Ellington (dir)

New York, September 11, 1969.

Cold Duck	Unissued
It's Over	Unissued
It Was Your Smile That Won Me Over	Unissued

Recording after this date are by Mercer Ellington directing the Duke Ellington Orchestra.

During the above time span Mercer also served as conductor and arranger for records made under the names of Eugenie Baird, Della Reese and Joya Sherrill but space limitations prevent them from being included here.

22nd International Duke Ellington Study Group Conference

120

Detta är det officiella namnet på den Ellingtonkonferens som ägde rum i Amsterdam mellan den 14 och 18 maj. Konferensen hade även getts undertiteln "On The Road With Duke Ellington" men framförallt var det noterbart att den var tillägnad Sjev Hoefsmit och Alice Babs, två stora namn i Ellingtonvärlden som nyligen gått ur tiden.

Konferensen besöktes av cirka 75 delegater varav särskilt skall nämnas två namn tillhörande Ellingtonfamiljen; Mercedes Ellington, dotter till Mercer Ellington, och Stephen James, son till Dukes syster Ruth Ellington. Detta var den 22:a konferensen i ordningen. Den första ägde rum år 1983 i Washington. Konferenserna har förändrats över tiden. I början deltog många av Ellingtons ännu levande medmusikanter och personer som funnits i Ellingtons närhet. Men de flesta av dessa finns inte längre i livet. De som nu kåserar över ämnen runt Ellington är till stor del akademiker, författare och musikforskare. Flera av dem var inte ens födda vid Ellingtons död 1974.

Forskarna i centrum

Konferensen hade organiserats av Walter van de Leur och Louis Tavecchio. Walter är musikolog och har tidigare publicerat en bok om Billy Strayhorn. Allt var utmärkt organiserat och genomfördes på ett föredömligt sätt. Men Walter, som varande musikolog, hade kanske av just den anledningen dragit till sig många

andra musikforskare som föredragshållare. Av totalt 16 programpunkter utgjorde inte mindre än 10 föredrag av djuplodande författares synpunkter på Ellingtons position i samhället, musikologer som synnerligen kunnigt beskriver Ellingtons sätt att komponera och framföra sin musik. För en åhörare som inte helt kan greppa dessa ingående detaljer framstår konferensen i hög grad som en obduktion och dissekering av Duke Ellingtons liv, musik och gärning. De flesta av dessa presentatörer var synnerligen väl förberedda. De hade sina tal utskrivna och läste hela föredragen från sina blad samtidigt som illustrationer visades på en skärm. Allt säkert rätt och riktigt, men visst är det roligare att avlyssna en föredragshållare i dessa sammanhang som kan framföra sina budskap på ett mera fritt sätt.

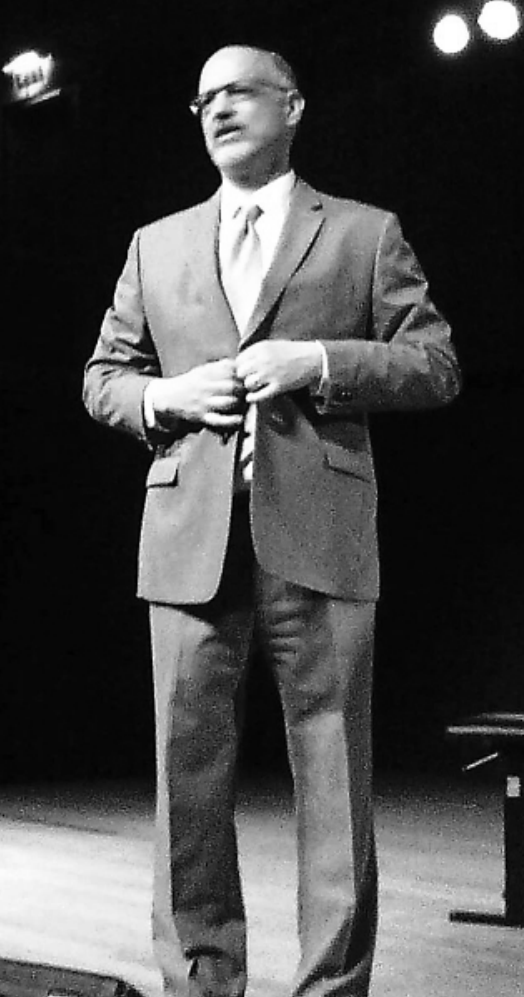
Harvey Cohen, författare till boken *Duke Ellington's America*, talade mycket initierat om Ellingtons plats i den amerikanska historien. David Schiff, författare till boken *The Ellington Century*, gav oss en intressant inblick i Ellingtons relation till sydstaterna i USA. Som utgångs-

punkt hade han Dukes *Deep South Suite*. Bland musikologerna kan nämnas Marcello Piras som kåserade över ämnet *Black Beauty* som Ellington dedicerade till Florence Mills. Matt Cooper, en amerikansk pianist, spelade och förklarade Dukes sätt att spela piano med särskild tyngd på hans tidigaste period som stride pianist och hans senare som har likheter med Thelonious Monk. Luca Bragalini, en snabbpratande italiensk musikforskare behandlade Ellingtons *New World A'Comin'* och en ung Matthias Heyman höll en uppskattad och insiktsfull presentation av The Ellington-Blanton Duet recordings.

Nyupptäckter

Bland de mera "jordnära" föredragen skall nämnas Geoff Smith som berättade om sin intervju med Ellington som ung journalist 1967. När han upplyste Duke om att han samlade hans skivor kom kommentaren; "Don't stop now, baby!".

Ett för alla samlare intressant framförande gjordes av Loren Schoenberg, som hade fått tillgång till en större mängd musikupptagningar gjorda under en avsevärd tidsrymd på 1930/40-talet av en herre vid namn Bill Savory. Där ingår upptagningar gjorda från Ellingtons tid på Cotton Club 1937 och även andra tillfällen. Loren ställde i utsikt att dessa inspelningar kommer att utges på CD i en nära framtid. Loren är chef för The National Jazz Museum in Harlem och

nämnde att museet nyligen fått in en andra tagning av Jones-Smith Inc, *Lady Be Good* med ett helt annorlunda solo av Lester Young. Något att se fram emot.

David Palmquist berättade om sitt arbete med att skapa en förteckning över "The Duke's Where and When". Den kan nu studeras på www.tdwaw.ca

Ken Steiner, som specialiserar sig på att leta upp material från Ellingtons tidigaste år visade en nyligen funnen stumfilm med Ellington från 1925. Filmen "Headlines" innehåller diffusa bilder av Ellingtons band spelande till dans och man kunde med litet god vilja urskilja de olika medlemmarna i bandet.

Stephen James var den som levde upp till konferensens devis; "On The Road With Duke Ellington". Stephen berättade om hur han följde med orkestern vid resorna runt om i USA och utomlands. Han hade flera intressanta detaljer att berätta om olika orkestermedlemmars vanor och beteenden. Bl.a. hade Jimmy Hamilton alltid med sig ett litet låsbart barskåp på bussen. Han var noga med att hålla det låst då han inte hade uppsikt över det men om någon ville ha en whiskey kunde han tillhandahålla det mot betalning.

Även undertecknad fick möjlighet att hålla ett kortfattat kåseri om Alice Babs liv och leverne illustrerat med hennes första privata inspelning från 1939 med Benny Åslunds orkester och en in-

spelning med Duke själv spelande och sjungande sin hyllningssång till Alice och Nils-Ivar, *There's Something About Me*. Naturligtvis ingick även en snutt ur *Swing It, Magistern*.

2016 i New York

En glädjande överraskning tillkännagavs sista dagen. Mercedes Ellington framträdde och upplyste om att hennes organisation The Duke Ellington Center For The Arts kommer att arrangera en konferens i New York 2016. Något att se fram emot.

Levande musik och möten

Flera kvällar bjöds delegaterna på konserter och då måste särskilt nämnas David Bergers framträdande med The Conservatorium Concert Big Band. Det var en fröjd att få höra *Daybreak Express* framförd live. Flera kända Ellingtonnummer spelades och kvällen avslutades med en fullständig *Black, Brown and Beige*.

Avslutningsvis kan konstateras att det var en lyckad konferens och ett inslag som är väl så intressant som själva konferensen är att få träffa människor från andra platser i världen som delar intresset för Ellington. Många namn har man bara noterat på mötesplatsen duke-LYM på nätet. Nu blev det möjligt att även träffa människorna bakom namnen och dela sina synpunkter med dem.

Bo Hausfman

Några av deltagarna i Amsterdamkonferensen:

Ken Steiner, t v, berättade om en nyfunnen film med Ellington 1925.

DESS förre ordförande Jan Falk tillsammans med Mercedes Ellington och t h Stephen James, Dukes systerson.

Loren Schoenberg berättade också om nya fynd, t h om honom Marcello Piras och Bill Egan.

Nedan Bo Hausfman i talarstolen.

Primadonnan från Hisingen

Den 16 mars 2014 sände Sveriges Radio P1 ett dokumentärprogram med ovanstående titel.

Primadonnan var ingen annan än Lena Junoff som hade en kort sejour med Duke Ellington 1970.

Programmet gick i repris vid tre tillfällen under mars och kan även avlyssnas på dokumentärredaktionens hemsida: (<http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/332109?programid=909>).

Ansvärliga för dokumentären var journalisten Bo Sjökvist och fotografen Bengt Löfgren. Man förstår av programmet att avsikten med att intervjua Lena Junoff var att få underlag för en dokumentär om den ökände Johnny Bode, som hade en minst sagt brokig karriär. Bode blev bl.a. känd för sina pornografiska visor och Lena medverkade i en av hans LP-utgåvor betitlad *Bordellmammans Dotter*.

Men intervjun, som är en komprimerad version av samtal under en femårsperiod, går inte helt enligt utfrågarens planer. Lena Junoff visar sig vara mycket utåtriktad och har lätt för att berätta om sina erfarenheter men hon väljer att enbart prata om det hon själv vill. Johnny Bode lämnar hon mer eller mindre helt åt sidan. Hon kanske skäms en aning för sin medverkan i hans pornografiska projekt. I stället väljer hon att uppehålla sig vid matlagning och de olika estrader hon uppträtt på men hon återkommer ofta till sin korta tid med Duke Ellington.

Namnet Junoff har ryskt ursprung. Hennes pappa var ryss och ledde en orkester som turnerade i Sverige. Hon beskriver sin far som tillhörande det s.k. resandefolket. Lena kom tidigt in i underhållningsbranschen som sångerska och hade viss framgång. Hon turnerade i Tyskland och det var troligen där som Duke Ellington råkade observera henne. Lena uppger att hon fick ett telefonsamtal från Duke som undrade om hon ville möta honom i Göteborg för att diskutera möjligheten för henne att sjunga med bandet. De träffades på Landvetters flygplats i Göteborg och det torde ha varit den 8 juli 1970 då Duke Ellingtons orkester uppträdde i Konserthuset. Dagen efter reste Duke och orkestern till Tyskland och Lena uppger att hon då

följde med. Om hon då medverkade vid någon konsert är oss okänt. Emellertid blev hon erbjuden av Duke att följa med till USA för att ingå som vokalist i den oktett ur orkestern som engagerades för att spela på fashionabla Rainbow Grill fr.o.m. den 3 augusti och en månad framåt. Från detta tillfälle finns ett nummer med Lena bevarat. Hon sjunger *I Let A Song Go Out Of My Heart* vid ett framträdande som finns noterat i New DESOR (7074a) men som inte finns utgivet. Det var DESS-medlemmen Jan Bruér som gjorde bandupptagningen.

Precis som alla andra artister som vid något tillfälle samarbetat med Duke Ellington betraktar Lena Junoff denna tid som höjdpunkten i sin musikaliska karriär. Ändå erkänner hon att hon vid ett tillfälle på Rainbow Grill sjöng *Summertime* men fick en helt nedgörande kritik. Recensenten undrade var Ellington hade hittat denna mediokra sångerska som inte alls kunde jämföras med Alice Babs. Namnet Lena Junoff är faktiskt omnämnt i Ellingtons *Music Is My Mistress* på sidan 474 där han listar alla vokalisterna som medverkat i orkestern.

På frågan om Lena spelade in någon skiva med Ellington svarar hon jakande och säger sig ha sjungit *La Plus Belle Africaine* och då låtit ungefär som Yma Sumac. Emellertid finns ingen notering i New DESOR om någon dylik inspelning. I bakgrunden kan man höra hur *La Plus Belle Africaine* spelas med en sjungande sopranröst men från vilket tillfälle framgår inte. Hon uppger vidare att hon framträdde tillsammans med Duke i en TV-show där hon fick tillfälle att framhålla hur välsmakande hennes mammas köttbullar var.

Lena Junoff beskriver Duke Ellington

som synnerligen attraktiv med en mycket sexig röst. Uppenbarligen hade de ett kortvarigt förhållande och Lena hävdar att Duke ville att de skulle gifta sig men hon tvingades tacka nej eftersom hon då var förlovad med en viss P.J. Proby, känd i andra musikaliska sammanhang. Hur det förhåller sig med detta frieri får var och en bilda sig sin egen uppfattning om. Man kan så att säga "mellan raderna" förstå att Lena haft ett vidlyftigt sexualliv och att hon till en början efterlyste "kvantitet" men senare i livet lärde sig att uppskatta "kvalitet". Duke lär ha stått för det senare.

I och med att Ellingtons engagemang på Rainbow Grill upphörde avslutades även Lenas anställning hos honom. Hon tillbringade därefter några mindre lyckade månader i New York men när hon drabbades av svår lunginflammation tvingades hon resa hem. Hon påstår att det var Duke som skjutsade henne till flygplatsen i det dåliga tillstånd hon befann sig i.

Men Lenas kontakter med Duke Ellington var inte helt över. När orkestern den 10 november 1971 besökte Malmö och framträdde på Stadsteatern fanns Lena i publiken och blev uppkallad på scenen för att återigen sjunga *I Let A Song Go Out Of My Heart*.

Lena Junoff var ingen dålig sångerska. Tvärtom. På de musikexempel som spelas upp i programmet kan man lätt höra att hon kunde sin sak. Men varför lyckades hon inte? Ja, den frågan ställs rakt ut till Lena i programmet och hon erkänner att hon säkert inte alltid var helt lätt att ha att göra med. Hon insisterade på att allt skulle göras enligt hennes egna idéer. Hon hade svårt för att finna sig i andras beslut. Musiken skulle alltid arrangeras enligt hennes uppfattning. Allt detta ledde säkerligen till att många producenter inte klarade av att samarbeta med henne vilket gick ut över hennes yrkesmässiga karriär. Hon förklarade det hela med att hon troligen led av DAMP.

Av programmet framgår att Lena älskade att laga mat och hon hade idéer om att få leda ett TV-program med sig själv som kock och med inbjudna kändisar som deltagare. Detta kommer till viss del att förverkligas genom att Bo Sjökvist tillsammans med serietecknaren Pontus Lundkvist i höst ger ut en kombinerad biografi och kokbok i serieformat om Lena Junoff på Kartago förlag. Där kommer man att få läsa mer om Lenas bravader med bland andra Duke Ellington.

Bo Hausman

Att fördjupa sig i diskografiska detaljer ses av många skivsamlare snarast som en "skön konst". Det finns flera tidskrifter som specialiserar sig på detta område, t.ex. "Names and Numbers", "VJM – Vintage Jazz Mart", "IAJRC Journal" för att nämna några i raden. Vår medlem Björn Englund, tidigare anställd vid Statens Arkiv för Ljud och Bild, är en ofta förekommande medarbetare i dessa publikationer och hans kunskaper i ämnet rönar internationellt erkännande. Björn låter oss här ta del av hans forskning kring en av Duke Ellingtons inspelningar som många ofta satt frågetecken kring.

A Mystery Session

On December 20, 1928 in the Liederkranz Hall in New York Victor had assembled two orchestras: Duke Ellington's with two trumpets, french horn, trombone, three saxes, piano, banjo, string bass and drums and a white studio orchestra led by violinist Matt Malneck with trumpet, trombone, three saxes, five violins, piano, guitar, tuba, drums plus a coloured mixed choir of ten voices.

The printed sources for this session contain various errors. W.E. Timmer in his Ellingtonia does not mention the fourteen white musicians and like Rust in Jazz Records 1897-1942 incorrectly gives three trumpets for Ellington's band as does, incredibly, also the Encyclopedic Discography of Victor Recordings on the Internet, even though it shows a total of only three trumpets! EDVR also wrongly gives the 10" BE matrix prefix for the second title (correctly CVE-49008) and states that Victor is a 10" disc! According to DESOR, the choir is the Hall Johnson Choir and the soloist is Adelaide Hall.

The studio log shows the following take dispositions:

CVE-49007-1 Hold (St. Louis Blues, issued on CD)

CVE-49007-2 Master (St. Louis Blues, issued on Victor 35962 around April 1929)

CVE-49007-3 Hold (St. Louis Blues, issued on CD)

CVE-49008-1 Destroy (Gems from "Blackbirds of 1928")

CVE-49008-2 Destroy (Gems from "Blackbirds of 1928")

CVE-49008-3 Destroy (Gems from "Blackbirds of 1928")

The remake session with Matt Malneck leading an all-white orchestra on February 1, 1929:

CVE-49008-4 Hold (Gems from "Blackbirds of 1928")

CVE-49008-5 Master (Gems from "Black-

birds of 1928" issued on Victor 35962)

CVE-49008-6 Hold (Gems from "Blackbirds of 1928" issued on LP/CD)

CVE-49008-7 Destroy (Gems from "Blackbirds of 1928")

As can be seen from the recording book page, the Blackbirds Medley had three tunes. However, at the remake session there were four tunes, only two of which were part of the original medley so a new arrangement must have been written: *I Can't Give You Anything But Love, Baby*; *Diga Diga Doo*; *I Must Have That Man*; *Magnolia's Wedding Day*. It should also be noted that though *St. Louis Blues* was not written for this musical, it was contained in the score in addition to the eleven tunes by Jimmy McHugh and Dorothy Fields (the musical premiered on May 9, 1928 and had a run of 519 performances!)

The *St. Louis Blues* side is rather dominated by the choir and the female soloist claimed to be Adelaide Hall but it does NOT sound like her. The accompaniment is by the white group. Half-way through the Ellington band takes over, but note that the tuba is still present (could this be Joe Tarto?). Bubber Miley and Barney Bigard can be heard, but not the French horn listed for Ellington's band. Now, Miley doubled on french horn (dancer Roger Pryor Dodge has written that he would have him play this instrument when accompanying his dancing around 1930), but the files list the horn in addition to the two trumpets in Duke's band. The Victor filing clerks sometimes incorrectly listed french horn when the instrument was, in fact, a mellophone. Could Freddy Jenkins possibly play mellophone? There is also the mystery of who the second trumpeter is. My guess would be Whetsol rather than Jenkins. As Matt Malneck was a member of Paul Whiteman's orchestra at the time of this session, it would be logical to assume that the white musicians are from this band, but at the February remake session there were no Whiteman

men, only "studio pros" like Red Nichols, the Dorsey Brothers, Arthur Schutt and Eddie Lang.

The name of the official leader of this session, Warren Mills, has puzzled many collectors, but it turns out this was the name of Irving Mills' ten year old son. Apparently he could not use his real name as he was contracted by Cameo at the time with his studio group.

This was Ellington's first 12" disc. On April 12, 1929, again at the Liederkranz Hall, Irving Mills tried to repeat the formula in *A Nite At The Cotton Club* in which he presented Duke's band in *Cotton Club Stomp*; *Goin' To Town*; *Misty Mornin'*; *Freeze And Melt*. However, the whole session was rejected! Take dispositions:

CVE-51158-1 Destroy (Cotton Club Stomp; *Misty Mornin'*, issued on EP/LP/CD)

CVE-51158-2 Destroy (Cotton Club Stomp; *Misty Mornin'*)

CVE-51158-3 Destroy (Cotton Club Stomp; *Misty Mornin'*)

CVE-51159-1 Destroy (*Goin' To Town*; *Freeze And Melt*, issued on EP/LP/CD)

CVE-51159-2 Destroy (*Goin' To Town*; *Freeze And Melt*)

CVE-51159-3 Destroy (*Goin' To Town*; *Freeze And Melt*)

Although all takes were marked "destroy", fortunately test pressings existed for take -1 of both titles!

Björn Englund

Nya medlemmar

DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Rune Jernström, Stockholm
 Ulvi Paff Eriksson, Stockholm
 Orvar Starbäck, Nyköping
 Lars Taxén, Tullinge
 Björn Callius, Bandhagen
 Michael Coates, Wadsley, England

DESS behöver fler medlemmar.
 Inspirera Dina vänner och bekanta
 att också vara med!

Arthur Whetsol och Lawrence Brown stående t h. I blåsargruppen också fr v Juan Tizol, Joe Nanton, Cootie Williams och (med ryggen mot oss) Freddie Jenkins.

*Av jazzlitteraturen önskar vi oss väl att den hjälper oss lyssna med större förståelse och för oss närmare konstens kärna. Precis det var mottot för **Martin Williams** när han 1959 samlade ett tjugotal essäer av olika författare i den lilla antologin **The Art of Jazz**. Artiklar som dessa och av den klass att han också kunde rekommendera dem fick honom att själv lyssna med större uppmärksamhet.*

Inte oväntat är det bara delvis amerikanska kritiker/experter som vi möter. Det var ju så att seriös uppmärksamhet åt jazzen, "America's contribution to the arts", i huvudsak först gavs i Europa, av främst brittiska och franska skribenter. Som första inslag i antologin återges här dessutom den store dirigenten Ernest Ansermets klassiska entusiastiska rapportering i schweiziska Revue Romande efter att 1919 ha upplevt Will Marion Cooks Southern Syncopated Orchestra på Europabesök. Ansermet avslutar med en översvallande hyllning av klarinettsolisten, den då drygt 20-årige Sidney Bechet som om sin konst inte berättade annat än att han följde sin "own way". Ansermet konstaterar profetiskt att kanske är det denna Bechets egna väg som blir den highway längs vilken hela världen kommer att svänga i morgon!

Förnämlig introduktion

Antologin ger inte en heltäckande bild av jazzens utveckling (t ex saknas en

text om en så central gestalt som Louis Armstrong), men med sin blandning av biografier, impressionistiska bilder, musikteori och kritik erbjuder den ändå en introduktion med få motstycken till jazzen från tidig blues och ragtime till hard bop.

Duke Ellington är ämne för två fina artiklar. Engelsmannen Vic Bellerby (vars albumtext om Rex Stewart återgavs i Bulletinens förra nummer) ger en sammanfattande kritisk presentation, en sammanställning av artiklar ur Jazz Monthly. Och Charles Fox får bidra med en insiktsfull essä om Ellington på 1930-talet. I båda finner vi tidiga spår till vad som sedan blivit den allmänt vedertagna bilden av Ellington och hans musik.

Från jazzband till jazzkonst

Studien av Ellingtons 30-tal är en mycket spännande genomgång som direkt lockar till parallell lyssning för att följa utvecklingen från en musik där indivi-

duella solister börjar bli underordnade en kompositorisk ordning till "Blanton-Webster-bandets" glansår 1940.

Fox ser Ellingtons *Creole Rhapsody* i inspelningen för Brunswick, 20 januari 1931, som det första tydliga exemplet på hans genomförda kompositioner. (Men i den kort tid därefter gjorda versionen för Victor saboteras logiken i stycket av inlagda rapsoderande partier – en ellingtonsk överarbetning.) Otto Hardwicks återkomst och Lawrence Browns entré i orkestern 1932 ger Ellington nya möjligheter som kompositör: framför allt Brown gör den tonala paletten rikare – och är ett första typiskt exempel på hur nytillskott i orkestern tas emot negativt av kritiker, som artfrämmande för deras invanda sätt att uppskatta Ellingtons musik. Men Ellington sökte något nytt, och gång på gång kan vi genom historien notera hur hans förvånande nyförvärv blir outhärliga röster i en musik som aldrig står stilla.

1936 är swingepoken på stark fram-marsch. Ellingtons musik hamnar lite vid sidan av huvudströmmen (Goodman, Dorsey, Shaw) men samtidigt tar han intryck och orkestern får en svängighet; inte längre bara brass plus saxar ovanpå en rytmsektion. Och bara Ellington kan åstadkomma ett fängslande dynamiskt stycke som *Diminuendo*

and *Crescendo in Blue*, 1937 års storartade orkesterverk, en undersökning av den klassiska 12-taktsbluesen.

Ben Websters och Jimmie Blantons entré efter Europaturnén 1939 ger en "catalytic effect". Och samtidigt kan den alltid praktiskt lagde Ellington utnyttja de starkare kommersiella restriktioner han möter och förvandla nödvändig anpassning till frigjord skaparkraft! Han lever upp till det han själv en gång beskrivit som nyckeln till sin framgång: "Being at the right place, doing the right thing, before the right people, in the right time".

Stämningsskapande

I Vic Bellerbys bidrag finns bl a ett intressant påpekande av den viktiga roll som en av orkesterns mindre kända medlemmar spelade för Ellingtons stämningsskapande tonspråk: trumpetaren Arthur Whetsol, hos Duke under en tioårsperiod till början av 1938. Bellerby påpekar hur Whetsol var den ende som redan på 20-talet instinktivt kunde fånga Ellingtons tankfulla, trånande stämningar. Och han gav brassektionen

Arthur Whetsols betydelse för Ellington beskrivs av Vic Bellerby. Här ses han sittande t h. Övriga fr v: Freddie Jenkins, Joe Nanton, Cootie Williams och Juan Tizol.

en för jazzen unik tonal glans. Whetsols insatser var avgörande för utvecklingen av Ellingtons drömlika sida. (Samtidigt är Bellerby kritisk till de överdrifter i samma riktning som han finner i vissa av Johnny Hodges insatser.)

Både Charles Fox och Vic Bellerby bjuder i sina artiklar på mycket mer än det som här nämnts. Martin Williams drygt 50 år gamla antologi står sig rakt ige-

nom och går att få tag på till överkomligt pris t ex via Amazon. – Hans egna Ellington-studier skall vi återkomma till på denna plats.

Claes Englund

The Art of Jazz, Essays on the Nature and Development of Jazz, edited by Martin T Williams, Oxford University Press 1959.

Duke Ellington in interview:

"There's no such thing as bad music"

"What do you think of so-and-so's band? Pretty terrible isn't he?" "No!" How can I say anything else? I don't think that so-and-so is bad. I don't think that anybody is. Especially in music. Most people, practically everybody, assumes that a bandleader is an absolute authority on everything in music. Well, I may be something of an authority. I've been a bandleader for quite some years. I've heard quite a few musicians. Musicians of all stripes and colours. Musicians of parts. Musicians of heart and soul and lungs. And in my experience, varied and harried as it has been, none of these fellows can be said to have stunk.

It's this way. There's all kinds of music. There's all kinds of musicians. Some are magnificent. Some are pretty bad. But the reason they wander all the way from magnificent to bad are so complex, so difficult to put your finger on and name, that you cannot, at any time, point and say – "he's foul!" You see, you've got to consider tone and technical ability. You've got to allow for all kinds of tone. And there is just as wide a range of technique. Some men, like Harry James, can knock off any note, from the lowest

to the screeching highest, or any sequence of notes, with the ease that you and I turn over from one side to another in bed.

Of course the best musicians, in and out of jazz, are those who make their personalities count. They tell a great story with their instruments. They have identifying sounds. You hear Johnny Hodges of my band, or Count Basie or Benny Goodman or Tommy Dorsey and you know it's Johnny or Count or Benny or Tommy. You can pick out some of the characteristics that make these men the great individualists of jazz. Tone. Technique. As way of phrasing. A means of cutting through to heart and soul. Of making the nuances count.

There's still another factor, and a really vital one, too. There are nights that make you weep and there are nights that make you laugh and cry for joy. There are nights when you play gloriously, inspired from the inside out and the outside in. And there are those horrible evenings when everything goes wrong. If you're a trumpeter or a trombonist, you can't get your breath. If you're a pianist as I am, your fingers stick together, fall all over each other.

And so with the big and the little men. One night, a little man plays with the gods, and becomes a big man. And one night, a big man plays with the Archangel Lucifer, plays like the very devil, and becomes a little man. Now, which one of these boys are you going to say stinks?

I really don't think there is a musician or a piece of music you could name which nobody liked. And since the primary purpose of music is to give pleasure of one kind or another, as long as it fulfils this function, and fit always does, I think it is good. Therefore, I say, there is no such thing as bad music.

"Don't you think that so-and-so is terrible?" "Doesn't that such-and-such music bring you down?" The answer is "No!"

The above interview was made by Dorothy Kilgallen and published in Mansfield News-Journal, Mansfield, Oh. on August 4, 1943, while Duke Ellington was playing at the Hurricane Restaurant, New York. David Palmquist made us aware of the article.

The Sheik of Araby

Melodin *The Sheik of Araby* spelades in av Duke Ellington and his Famous Orchestra den 16 maj 1932. Ellington spelade som regel helst in sina egna kompositioner men ofta gjordes undantag, säkerligen beroende på grammofonbolagets uppfattning om vad som lättast gick att sälja.

Detta kan ha varit ett sådant tillfälle och resultatet blev alldeles utmärkt. Det var dessutom första gången Lawrence Brown medverkade vid en inspelning. Han hade varit engagerad sedan drygt en månad tidigare men tvingats vänta tills Ellington även återanställt Otto Hardwick, eftersom den skrockfulle Ellington inte ville spela med tretton man i orkestern. Nu blev man fjorton och därmed hade Ellington lurat de onda makterna.

Lawrence Brown får första choruset helt till eget förfogande och tar verkligen chansen att bevisa sin utomordentliga kapacitet som trombonist i sitt första soloframträdande i Ellingtons orkester. Han spelar ett rytmiskt, kraftfullt och snärtigt solo. Följande chorus består av Otto Harwicks meloditrogna solo med obligato av Joe "Tricky Sam" Nanton. Johnny Hodges följer därefter med ett längre solo på sopransaxofon, det instrument som han längre fram skulle helt överge. En arrangörmässigt intressant detalj med inspelningen är ett avsnitt mot slutet där hela brasssektionen fungerar som en rytmsektion bakom saxarna som spelar melodin rakt av. Denna inspelning torde vara en av Ellingtons allra svängigaste.

I texthäftet till Mosaicboxen *The Complete 1932-1940 Brunswick, Columbia and Master Recordings* säger Steven Lasker: "*The Sheik of Araby*, a standard from 1921, is the first Ellington recording on which Lawrence Brown solos, and it became a feature both for him and for Johnny Hodges, who plays Sidney Bechet's chorus for soprano saxophone. Lawrence Brown, in a 1976 interview, recalled the 'director' or 'engineer' as someone who 'later became famous out here in Hollywood in the movies.' This clue suggests that the recording director was Victor Young."

Eddie Lambert har i sin mycket välnummerade bok "A Listener's Guide" följande uppfattning om numret: "On the first of these May 1932 sessions Brown recorded his first important solo with the band on *The Sheik of Araby*, a well constructed, easily paced

chorus. Hardwick's return is signalled by a duet with Nanton, an unusual pairing which works remarkably well. Sidney Bechet, employed as 'band coach' around this time, had a standard, worked-out solo routine for *The Sheik of Araby*. It is performed in its entirety by Johnny Hodges on soprano sax. The piece is given a neat arrangement which concludes with the not altogether successful experiment of having the brass function as part of the rhythm section."

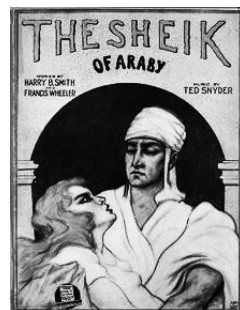
Gunther Schuller har en hel del att säga om denna inspelning i sin bok "The Swing Era" och vi citerar följande utdrag: "The tune was a popular eleven-year-old dance favorite. Surely never had this somewhat whiney standard been so utterly transformed. Each of the four choruses presents the tune in a quite unexpected guise. First of all Brown's solo: jaunty, debonair, eloquent, topped by a graceful lip trill on a high Bb, as effortless as if played on a flute and last chorus, and here the Ellington surprise consists of using the entire brass section in clipped repeated 4/4 quarter notes, as if they were playing a banjo part."

Under resten av 1930-talet torde numret ha ingått i Ellingtons stående repertoar men i diskografin finns den bara noterad vid ett ytterligare tillfälle, nämligen Fargo den 7 november 1940. I texthäftet till CD-utgåvan VJC-1020 skriver Andrew Homzy följande: "Essentially, the arrangement remains the same except that Tricky's chorus was eliminated and two choruses of solo space were opened up to feature Nance and Webster. The orchestra plays rather sloppy here and we can hear some false entrances; but the prize here is hearing Bechet's set-chorus now played in unison by the entire sax section. Also note that we don't hear Hodges leading the saxes in the background behind Brown's solo. Presumably, he was busy unpacking and preparing his soprano sax - getting it ready just in time for the Bechet chorus." Homzy uppger att det är Ray Nance som spelar solo men det torde i verkligheten vara Rex Stewart. Eddie

Lambert nämner även denna inspelning i sin bok men han är inte alltför imponerad av just detta framförande.

Melodin *The Sheik of Araby* hade några år på nacken när Duke spelade in den. Skall man vara grammatikaliskt korrekt borde den väl heta *The Sheik of Arabia* men ordvalet *Araby* har antagligen att göra med versmättet. Den komponerades 1921 av Ted Snyder. Han är registrerad som kompositör till flera melodier bl.a. *Who's Sorry Now*. Harry B. Smith och Francis Wheeler ansvarade för texten. Titeln torde syfta på stumfilmen *The Sheik* från samma år med Rudolph Valentino i huvudrollen. Både filmen och melodin blev mycket populära men i dag är nog melodin mer ihågkommen än filmen. Det påstås att låten var mycket populär i speciellt New Orleans eftersom det finns en stadsdel i stadens utkanter med namnet *Arabi*.

Melodin har spelats in otaliga gånger av mängder av orkestrar och artister. I Tom Lords diskografi finns den nämnd 576 gånger och då är det enbart fråga om inspelningar av jazzkaraktär. Den första inspelningen gjordes i slutet av 1921 av Vincent Lopez. Red Nichols gjorde flera inspelningar i början av sin karriär och vi har också fått höra den av Fats Waller, Django Reinhardt, Sidney Bechet, Art Tatum, Louis Prima, Oscar Peterson för att nämna några i den långa raden. Till och med Beatles har tidigt i sin karriär använt sig av låten. Texten skulle nog Barbro Alving ha ett och annat att säga om:

*I'm the sheik of Araby
Your love belongs to me
At nights when you're asleep
Into your tent I creep*

*The stars that shine above
Will light our way to love
You'll rule this land with me
I'm the sheik of Araby*

*I'm the sheik of Araby
And all women worship me
You should see them follow me around
Even wives of other sheiks
And that ain't bad,
in fact that's good*

*When I lay down to sleep
I'm counting girls instead of sheep
From my harem I can't scare 'em out
They'r beauties from all races
And some have pretty faces
I'm the Sheik who knows what love is all about*

Bo Hausman

TDES - vår systerförening i Toronto

Från ett besök i Kanada
berättar Claes Englund:

Duke Ellington spelade redan 1931 och därefter många gånger i Toronto, avståndet från New York är kort med amerikansk måttstock. Nära ligger också det kanadensiska Stratford med Shakespeareteater och festival som Ellington och Billy Strayhorn skrev sin Shakespearesvit för. Helt naturligt fick Ellington och hans musiker genom åren många vänner där lite norr om de stora sjöarna. Ur en sådan vänskap föddes TDES = The Duke Ellington Society, Toronto Chapter 40.

Rhea Angers make hade varit en nära vän till Ellington och tillsammans med sin son Ron hade hon gjort sitt hem också till orkesterns när den kom till Toronto. 1959 bildades sällskapet på hennes initiativ. Hon blev dess första ordförande och i flera år tillsammans med sonen drivande kraft. Ellington nämner dem mycket uppskattande i sin memoar *Music Is My Mistress*.

Till sällskapets kärna hör sedan länge Alan Shiels som berättar om verksamheten när jag träffar honom i Toronto. Mycket påminner om hur vi har det i DESS, annat skiljer. Så är t ex medlemmarna, ca 35 stycken, bara en dryg tiondel av vårt antal. Medlemsmötena med samma typ av inslag som hos oss är däremot betydligt flera och äger rum en fast dag varje månad med undantag för ett par sommarmånader. Sammanfattningar av mötena sprids dels på papper, dels också numera elektroniskt. Av Alan Shiels fick jag t ex en presentation av Ellingtons "plunger trombonists" som var huvudämnet vid årets februarimöte.

Minst ett par gånger om året arrangerar TDES offentliga konserter – som går med vinst! Biljettpriset är lite högre än hos oss: nu senast 35 dollar. Orkester: ett 12-manband lite i Kustbandets anda. Och man tar in betydligt större publik. Vinsterna används till att regelbundet ge stipendier till musikstuderande vid tre olika universitet, och man har sedan några år t o m kunnat bygga upp en fond så att stipendieringen inte blir beroende av utfallet från den senaste konserten.

Det går fint för TDES och man har trevligt – men återväxten? Av den förnygring som också skall leda Ellingtonsällskapen in i framtiden syns inget i Toronto. Tillsammans med Alan Shiels undrar jag över var alla suveräna unga musiker som spelar klassisk jazz har sin jämnåriga publik... Titta gärna på TDES hemsida för att få veta mer:

www.torontodukeellingtonsociety.com.

I en Baltimorebaserad tidskrift; The Afro-American – The Nation's Biggest All-Negro Weekly, kunde man den 22 november 1930 läsa följande artikel:

Harlem Asking Itself, Why is Duke Ellington Leaving the Cotton Club.

*Say Duke was underwaged;
Lots of Gossip*

Just why is Duke Ellington leaving the Cotton Club? That is the question that all Harlem is asking when the fact became definitely established that the king of jungle music would soon take leave of the Harlem stay-up-late place to disseminate his exotic "chunes" elsewhere. Just where is he going as yet is undecided. Rumours weird and fanciful of all sorts of goings on are in the wind, but the Duke remains astutely unmoved by the gossip being wafted about his ears, and remains silent.

Those seeking to defend the skill of the idol of Broadwayfarers will tell you, however, with an air of one that is in the "know" that the Duke and the Cotton Club will go their separate ways because he has refused to accept a cut in salary for himself and his men and that a smaller organization is going in at a reduced price. It is generally rumoured that Cab Calloway and his Missourians will be the favoured organization. No statement could be obtained from the management as to the authenticity of either report. Will this mean the setting of the Ellington sun or will he still be a favourite of Broadwayfarers at some other stand?

The Popular dance orchestras are usually like the fascinating stage and cinema stars, a passing fancy. The hero of today realizes that he will probably take a back seat tomorrow. There is, as every critic gratefully knows, such a thing as a star for the moment, a person whom the fickle public will worship for a while. It is a puzzle, how the same actors, musicians, artists, who are able, that is to say, monopolize the front page today, by their brilliance, grace, skill, courage, should sink back to the dull memory of

their former accomplishments tomorrow. But this is true.

Still Popular

Yet there are times when it seems certain that Duke Ellington and his Cotton Club orchestra who rose from obscurity to blazing nation-wide fame as the Washingtonians, many years ago, will always be a headliner wherever dance music is played. And if there ever comes a time when students of the musical world get together and poll for their favourite orchestra, you can expect to see a preponderant majority of them voting for Duke. For Duke Ellington's band is one of the greatest ever put together for dance purposes. It is one of the very few orchestras which deservedly may be labeled incomparable, and which is probably more important, it places Duke himself as far above Fletcher Henderson, Guy Lombardo, Ray Miller, etc., some fans say, until there is no comparison whatsoever.

Similarity

Yet the army of radio listeners throughout the world, who turn to America for jazz, invariably fiddle with the programs and knobs until they get Duke, then they sit back, satisfied, to hear what has been termed the Jungle Band. All Duke's numbers seem to sound almost alike, as if he was oblivious that in his audience are millions of people to be impressed, and instantaneously educated to the fact that he can play the classics as well as blue numbers, instead of blue numbers alone. Perhaps Duke will soon realize that the public is getting him down wrong and will contribute something to the immense sum of culture, and upon some occasion let us know that real musicians are playing real music.

Modest Leader

One of Mr. Ellington's most admirable attributes is his ability to lead his band without seeming to lead it at all. While the really first-class band leaders wave a baton constantly over their musicians, Duke, like Fletcher Henderson, is content to leave a lot to his boys. Another thing may be said, the boys never get confused.

Baltimore Boy

Cab Calloway who is slated to replace Duke at the Cotton Club is a former Baltimorean, who sprang into prominence within the last year and is acclaimed in New York as one of the cleverest of entertainers. His unique style makes him much in demand at benefits and his popularity at present is rivaled only by that of Lord Ellington himself.

New Books A'Comin'

Ämnet Duke Ellington tycks vara outtömligt. Böcker med någon ny aspekt på ämnet kommer ut på marknaden i en aldrig sinande ström. Detta kan vi ha

den största förståelse för. Duke Ellington var en synnerligen mångfacetterad personlighet och frågan man ofta ställer sig är om någon ännu lyckats tränga in i hans själs innersta gömslen. En sak har vi lärt oss av alla de böcker som publicerats att Ellington ville behålla sina innersta hemligheter för sig själv och inte låta dem hamna i något offentligt ljus. Det gjorde Terry Teachout klart i sin nyligen utkomna biografi; *DUKE. A Life of Duke Ellington*.

Men nu aviseras en bok som behandlar Ellington som pianist. En organisation kallad The College Music Society, Missoula, MT, USA ger ut publikationer på temat Monographs and Bibliographies in American Music. Volym 24 i denna serie är betitlad; *Duke Ellington as Pianist: A Study of Styles*, författad av Matthew J. Cooper.

Författaren är känd sen tidigare i Ellingtonsammanhang. Han framträdde vid konferensen i Woking 2012 och utvecklade då sina synpunkter på Ellingtons pianostil genom åren. Han framträdde även vid konferensen i Amsterdam i år och mer därom på annan plats i denna Bulletin. Publikationen omfattar 120 sidor och betingar ett pris om \$45:-

Vi har vidare via informationskällan Duke-LYM (diskussionssiten på nätet) fått erfa att Patricia Willard, som tjänstgjorde som Dukes PR-kvinna fr.o.m. 1949, har förberett en bok som behandlar hennes erfarenheter från tiden med Duke. Hon förbereder dessutom en bok om musiken *Jump For Joy*. Hon har tidigare skrivit ett 34-sidigt häfte om showen som finns bifogat till Smithsonianans LP-utgåva (R 037 DMM 1-0722) men det är Smithsonian som disponerar texten och hon är därför tvingad att skriva om den utifrån nya infallsvinklar. Men dessvärre låter Patricia oss veta att ännu har inget förlag velat åta sig utgivningen så när publiceringen av hennes två böcker blir av är omöjligt att förutspå.

Bo Haufman

Alice sista tack

Alice och Birger Sjungargård

Alice Babs sista offentliga framträdande var förmodligen på den legendariska jazzklubben Fasching på Kungsgatan i Stockholm den 31 oktober 2010, då hon skulle dela ut sitt pris till dalatrumpetaren Karl Olandersson. Kvällens värd från Faschings Vänner hade bjudit med mig till hedersbordet som tack för att jag svarat för vårt femtioåriga studentjubileum.

Så kommer hon litet diskret. Kvällens hedersgäst. Legendaren. Ser snarast litet ledsen ut. Sätter sig ner bland oss där intill scenen och så får hon syn på mig på andra sidan bordet. Tittar på min prästkrage. Då går det liksom en glädjestöt genom henne. Hela hon skiner upp och ropar: "Nä, men vad roligt att få se en präst! Mina bästa är var kanske, när jag var kyrkvärd i svenska församlingen i Fuengirola." Det bara sprudlar glada minnen ur henne. Hennes färsällskap tittar förvånat på henne! Så mycket har hon inte skrattat eller glatt pratat på hela det senaste deprimerande halvåret! In i det sista hade man varit ängslig för hur hon skulle klara den här kvällen. Alice bara fortsätter berätta om livet som kyrkvärd! "En gång kom det ett sällskap högdragna, sopra herrar och klagade på att vi hade så torftig musik. Jag försökte förklara för dom, att vi var en fattig församling som inte hade råd med att anlita dyra musiker. Vi måste ju bekosta allt själva, besöksverksamhet, gudstjänster, ja, allt! Förresten är ni med i Svenska Kyrkan själva, frågade jag. Nej, naturligtvis inte, svarade dom, och småskrattade. Det var länge sedan vi gick ur den! Men vad kommer ni då här och klagar för! Tänk om folk visste vilken nytta kyrkan gör bland människor här nere och hemma! Jag har lust att göra ett sådant där reklamslag med sång som dom har för dom som betalt radiolicensen! Det kunde man väl ha också för dem som betalar och ser till att också Svenska Kyrkan kan arbeta!"

Så sken hon upp och log så där härligt med glittrande ögon litet klurigt, som när hon sjöng: "Vad tar ni för valpen där i fönstret?" Fast nu med texten; "Tack för att ni har betalt er avgift!" Så fnissade hon som femtonårsflickan i *Swing It Magistern*.

Till Alice hade jag en personlig hälsning att framföra från Duke Ellingtons syster Ruth. Då började hon berätta om sitt livs musikaliska höjdpunkt, i flera bemärkelser; samarbetet med Duke Ellington och hans legendariska kyrkokonserter, där han specialskrivit en hel del för Alice och hennes gudomliga stämma i bl a *Come Sunday!* Den sången berörde hennes själ oerhört djupt, med dess bejakelse av trons högsta längtan. Till den eviga vilodagens söndag. Alice nynnade tyst för sig själv slutstrofen med slutna ögon. Plötsligt liksom

hörde vi tystnaden tränga igenom sorlet och musiken. Den som ger glädjen dess magiska djup! Det verkar som om minnena bara legat där och väntat på att bubbla fram. Vi bara lyssnade och tog emot. Just den dag jag föddes hemma i Dalarna hade hon spelat in tre skivor för Sonora! Alice var perfektionist även när det gällde minnena. Depressionen hade nog legat som en tyngd över dem. Demens var det definitivt inte fråga om. Hon berättade om hur tacksam hon var över allt hon fått vara med om och vännerna som nu ställde upp, Eva och Bennie.

Alice blev oerhört imponerad av Karl Olandersson och hans sätt att hantera trumpeteten. "Det är ju världsklass!" Hon blev så upprymd, att när hon skulle gå fram och överlämna sitt pris, så blev det en härligt jammande duett mellan Karl och Alice, i gammal god stil! Alice njöt. Det blev Alice sista tack till oss alla. Tack Alice!

Birger Sjungargård

Även DESS-medlemmen

Bo Ahnegård har ett minne från detta tillfälle.

Han har följande att berätta:

Det hände sensommaren 2010. Jag fick äran att sitta med Alice på "VIP-bänken" vid en Blue Monday på Solliden när Klas Lindqvist Nonett med Karl Olandersson spelade och då Alice uttryckte sin beundran för Karls trumpetspel. Eftersom jag visste att Karl skulle ha sin releasekonsert på Fasching en månad senare för sin platta så bjöd jag in Alice till denna kväll som min gäst. Hon bad att få vänta med sin accept tills hon närmare inpå detta evenemang kunde bedöma Nils-Ivars tillstånd eftersom hon inte ville lämna honom om han var för dålig.

Ett par dagar före ringer det dock i min telefon och det är Alice som meddelar att hon med förtjusning vill bli min gäst på Fasching. Vi får en fantastisk kväll tillsammans och hon är begeistrad över Karl Olanderssons kvartett med Tilling på piano, Sjöstedt på bas och Put-tonen trummor. När bandet lilar In A Mellotone kan hon inte hålla sig längre utan går fram till scenen och scattar ordlöst med musiken. Fasching kokade och den stående ovationen ville aldrig ta slut.

Detta var Alice enda besök på Fasching, den svenska jazznationalscenen. Åren i Spanien hade inte möjliggjort tidigare besök och hennes hälsa tillät inte några utsvävningar under senare år. Hon var de sista åren för sina "utflykter" – även Faschingkvällen – helt beroende av att få sällskap av sina vänner Bennie och Eva, som kunde hjälpa henne med transporter och annan logistik.

Således ingen prisceremoni vid detta tillfälle. Karl borde ha fått åtskilliga belöningar under sin karriär men det har nästan aldrig skett eftersom karriären har varit för snabb. Priser ges till "unga, lovande" men Karl hann aldrig vara "lovande". Han blev "erfaren och etablerad" nästan från start.

Bo Ahnegård

Vid DESS senaste medlemsmöte den 7 april tog Göran Axelsson tillfället i akt att under programpunkten Members' Choice spela upp en videoupptagning från det tillfälle som beskrivs ovan.

(Red.)

Några dagar efter Alice bortgång kunde man i Svenska Dagbladet läsa följande personligt färgade minnesord:

Alice Babs blev min stora idol redan på 1940-talet. Givetvis skrev jag beundrabrev. Och en dag fick jag svar! Ett vykort från Schweiz där Alice var för en skivinspelning. Detta ledde till en livslång vänskap.

Alice var vid ett tillfälle på 1970-talet hos oss i Mariefred. Vår dotter Johanna som var i fyraårsåldern, satt mest hela tiden i Alices knä. När Alice skulle åka ryckte Johanna henne i kjolen och sa: "Mamma sejer att du kan sunga med de tror inte ja på, för du har inte sungit någe alls på hela tiden". Då skrattade Alice, satte sig på knä och joddlade framför en häpet storögd Johanna.

Under ett tjugotal år drog sig Alice undan till Spanien på grund av luftrörsbesvär. Blott gudstjänstbesökare i den nordiska kyrkan i Fuengirola kunde få chansen att få höra henne sjunga.

Vid en hyllningsgala för Charlie Norman gav hon åter prov på sin ordlösa sång. Det lät som förr! Charlie lyckades övertala Alice att på nytt ställa sig på scenen!

Louis de Geer-hallen i Norrköping 1998: På scenen en 74-åring i islandströja och säckiga byxor, som jag strax före kramat om i kulissen. Det pågick soundcheck. Ur hennes strupe kom de härligaste toner. En stund senare välkomnade Anders Berglund till "kultförställningen" för publiken som kommit för att hylla sin swinggudinna.

Så kom Alice in på scenen. I elegant röd långrock med tillhörande byxor och skor, och med en fart i stegen och tonen som fick en att betvivla de 74 åren.

Hennes röst hade mognat och hade ett ännu större omfång än tidigare. Rösten bar och var lika stark och självklar som någonsin förr. Hon rörde sig med swingens hela känsla. Det blev stående ovationer! Huvudpersonen lämnade scenen blomsterdränkt.

Själv körde jag gnolande hemåt, förvisad om att jag valde alldeles rätt när jag i slutet av 1940-talet blev Alice-fräls!

Och lika förvisad har jag förblivit. Sorgen och saknaden kommer att vara tung. Inte minst på grund av den uppslitna kamp som förts runt Alice det senaste året och som berövat henne de lagliga rättigheter varje svensk har att själv få välja vem man vill träffa i sitt hem. Men vi får inte låta detta svarta de glada, varma och fantastiskt musikaliska minnena av swingens gudinna!

Mats Werner

Alice Babs till minne:

Främst av sångerskor i Ellingtons rika värld

*Alice Babs in memoriam formade sig till en stilfull
retrospektiv afton den 7 april i Franska skolans aula*

Och i saknaden efter den röst som tystnat rymdes också skratt, glädje, vemod och tacksamhet över att under mer än ett halvsekel ha haft ynnesten att följa denna unika artist, som kom sin barnoms idol, Duke Ellington, närmare än någon annan svensk jazzkonstnär.

Respekt var också det ord som präglade detta medlemsmöte. Respekt för ett levnadsöde vars konturer skönjdes redan i 1930-talets sista år då en blott 15-årig Alice började förverkliga drömmen om att bli jazzsångerska. Privatinspelningarna från inspelningsstudion "Din Egen röst" (1939) bär historiskt vittnesbörd om en gryende späd tonårstalang, här ackompanjerad av pianisten och blivande Ellingtondiskografen Benny Åslund, som på den tiden hette Ungewitter.

En av de medverkande i Members' Choice var Ulvi Paff Eriksson.

*Lasse Zackrisson talade om Alice Babs.
(Foto Sonja Svensson)*

Många DESS-medlemmar inledde med att presentera egna favoritskivor ur den stora ellingtonska skiv-produktionen. Ett trevligt återkommande inslag vid DESS-mötena. Annonseringarna och motiveringarna till valen kunde dock med fördel vara både längre och ordrikare. Släng blygheten, om det nu är den som ställer sig i vägen. Ni är bland vänner – so Speak up! Please!

Kvällens huvudtalare får rubriceras som svensk huvudauktoritet på Alice Babs, efter att ha följt hennes karriär i en lång rad produktioner i både bild och ljud. Lasse Zackrissons detaljrika och stort sammanfattande framförande var såväl upplysande som djupt gripande och lämnade ändå ett intryck efter sig av att mycket mer återstår att berätta.. Den reflektionen skall ses i positiv anda

som ytterligare ett erkännande av Zackrissons stora kunnande. Och att man vill ha mer av denna vara!

Underhållande filmer som dessert, förmedlade eller levererade av järngänget Anders Asplund och Göran Axelsson. Två ger mig högst behagliga vibrationer, 1) Alice ledsagad av Russell Procope i *Almighty God Has These Angels* (Gustav Vasakyrkan den 6 november 1969), och 2) *Heaven* från samma tillfälle med Johnny Hodges som instrumental röst vid sidan av Alice. Nr 3) kunde lika gärna ha uteslutits, diskvalificerad för sin undermåliga ljudkvalitet. Alice Babs träder helt oförmodat upp på Faschings scen i Stockholm den 31 oktober 2010 och startar en musikalisk dialog med Karl Olandersson. Alice var då drygt 86 år. Det plötsliga framträdandet är naturligtvis minst sagt sensationellt men upplevs av mig personligen som ett förebud, när ljudet förvrängs.

Det störde men förstörde inte helhetsintrycket av en givande afton. F ö kanske ingen annan än jag tyckte just så här och då har jag ju bara brutit mot den allmänna opinionen. Det känns bra.

Bo Holmqvist

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Leif Jönsson
Anbudsvägen 15
187 50 TÄBY
08 - 51 05 03 14, 0706 22 88 16

Redaktionsgrupp:
Bo Haufman, Claes Englund,
Conny Svensson, Claes Brodda,
Ulf Callius (layout)

Plusgiro: 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
är per kalenderår: Inom Norden 200 kr

Membership outside
Scandinavia annual fee USD 42

Vid köp hos DESS, använd
vårt plusgiro 11 63 75 - 7